

Jordbruger, saa at et Brug af lignende Størrelse her paa Øerne maaske vilde blive betegnet som et Gaardbrug, idet vedkommende Bruger kan have mere end en stor og to smaa Heste. Det forekommer mig nødvendigt, at naar man skal regne efter Antallet af Medlemmer i Landbo- og Husmandsforeningerne, maa man være paa det rene med, hvad der forstaaes ved en Husmand. Derfor er det, jeg beder den højtærede Minister om at give os en Forklaring paa, hvad der skal forstaaes ved „Husmand“ i denne Forbindelse.

Det forekommer mig, at Husmændenes Krav om at blive raadende over disse Bevillinger til et Beløb af 167,000 Kr. er saa naturligt og retfærdigt, at jeg ikke forstaaer, at Landbrugsministeren er gaaet imod det. Vi fra vor Side have derfor foreslaaet paa Finansloven at indsætte følgende Anmærkning: „Ministeren bemyndiges til at udbetale de herunder opførte Bevillinger til Husmandsbrugets Fremme direkte til bestaaende Husmandsorganisationer“. Husmændene have ved den Maade, hvorpaa de have dyrket deres Jorder, vist, at de ere lige saa dygtige Jordbrugere som Gaardmændene eller de større Jordbrugere, det maa snarere siges, at deres Jord er den bedst dyrkede Del af den danske Jord. Ogsaa paa anden Maade have de vist sig at være dygtige og forstandige Folk, idet de ved deres Foreninger have forstaaet at administrere økonomisk og godt og uden nogen Ødselhed. De have anvendt de Midler, der hidtil have været dem betroede, paa en fuldt ud forsvarlig Maade. Jeg ser derfor ikke, hvorfor man nu skulde frygte for at give dem fuld Raadighed over det Beløb, der bevilges til det mindre Jordbrugs Fremme.

Den Ordning, der nu foreslaas af den ærede Landbrugsminister, maa ganske vist betegnes som et stort Skridt fremad i den rigtige Retning, og Socialdemokratiet kan kun være tilfreds med, at vi dog ere naaede saa vidt frem. Jeg skal tillade mig i Korthed at gengive denne Sags Historie. Det er muligt, at jeg her ligesom ved andre Lejligheder paadrager mig den ærede Ordførers Naade, men det faar saa være. Jeg skal da oplyse, at i Efteraaret 1901 blev dette Spørgsmaal rejst fra Socialdemokratiets Side. Vi forlangte Selvstyre for Husmændene af de Bevillinger, der ydedes til det mindre Jordbrugs Fremme. Denne Tanke vakte stærk Modstand fra mange Sider. En hel Række Talere angreb os, specielt mig, paa det allerstær-

keste, og, som rimeligt var, den, der førte an i disse Angreb, var den højeste Chef for Landbruget, selve Landbrugsministeren. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Linier af, hvad den højtærede Minister udtalte ved den Lejlighed. Han sagde: „Saa vidt mig bekendt har der ikke foreligget nogen Klage over, at Landboforeningerne misbruge den Ret eller det Ansvar, de have faaet ved Anvendelsen af disse Bevillinger. Jeg tror derfor, at der i Stedet for, at man skulde prøve paa at faa denne Virksomhed bort fra Landboforeningerne, snarere er Grund til at bede Landboforeningerne om at fortsætte deres Arbejde og sige dem Tak til“. Altsaa, den Gang mente den højtærede Minister, at disse Bevillinger vedblivende skulde administreres af Landboforeningerne, men nu, 5 Aar efter, foreslaar han, at Husmændene faa en væsentlig Indflydelse paa Administrationen. Jeg vil antage, at det efter Ministerens Forslag vil blive Husmændene, der komme til at danne Flertallet i de Bestyrelser, som skulle fordele Pengene indenfor Landsdelene her paa Øerne. Derimod vil Forholdet vel stille sig noget anderledes i Jylland, idet der vistnok i de jyske Landboforeninger er flere Husmænd end i de jyske Husmandsforeninger. Der kommer det noget an paa, hvorledes Ordet „Husmand“ skal forstaaes, og derfor har jeg anmodet den ærede Minister om en nøje Forklaring med Hensyn til Forstaaelsen af dette Ord. Dette skete altsaa under Finanslovens 1ste Behandling 1901.

Til 2den Behandling af samme Finanslov blev der af det socialdemokratiske Mindretal, min ærede Partifælle Harald Jensen og mig, stillet følgende Ændringsforslag: „Ministeren bemyndiges til at udbetale de herunder opførte Bevillinger til Husmænd direkte til bestaaende Husmandsorganisationer, for saa vidt der fra saadanne fremsættes Ønske derom“. Da dette Forslag kom herved i Tinget, var Striden atter staaende. En hel Række Talere angreb Forslaget, endog meget stærkt. Jeg skal tillade mig at oplæse nogle af de ved den Lejlighed fremkomne Udtalelser. Den ærede Minister lagde for og sagde: „Da disse Bevillinger kom ind paa Finansloven, blev Uddelingen af dem lagt i Landboforeningernes Haand, og jeg tror, at vi have Grund til at være tilfredse med det Arbejde, som Landboforeningerne have gjort paa dette Omraade. Det har aldrig nogen Sinde været en po-